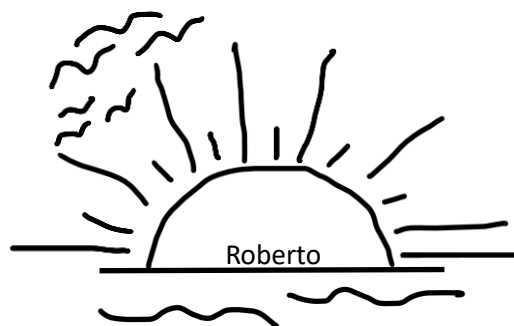

JONG

Deel 2 van de serie: de familie Harrisons

Literaire Thriller

2e druk

EX LIBRES

Disclaimer

Alle personages (m.u.v. de personen in de proloog en die later in het verhaal terugkomen) zijn fictief. Gelijkenis met situaties, gebeurtenissen, karakters en het uiterlijk van personen berust op toeval.

Bronnen:

- Google earth
- Internet
- Telegraaf : 18 juli 2018

Uitgever: Bookmundo

ISBN 978-94-0375-1160

NUR-305

©2024 Rob de Looze

Reacties: Robdelooze53@gmail.com

Dit verhaal draag ik op aan:
mijn kinderen Andy, Tom en Cherish
en kleinkinderen Rosalie May, Damian en Pepijn James.

De geboorte van een kind brengt geluk en nieuw leven.
En dat geluk explodeert, als er een kleinkind wordt gegeven.
Ik ben als vader en als opi, trots als ik ze zie.
Niet op de een, niet op de ander,
maar zonder verschil, op dubbel drie.

Dank voor jullie woorden die ik met plezier in dit boek heb opgenomen.

Ik dank Kees van Hattem voor zijn onvoorwaardelijke steun en zijn luisterend oor tijdens de vele (boek)besprekingen.

Ik dank Brendy Boogaard voor haar cosmetische verbeteringen en Kevin Schutte voor alle printversies.

Speciale dank gaat naar Wendy Waterreus voor de eerlijke kritiek op het eerste manuscript. Het kwam hard aan, maar bracht mij waar ik nu ben.

Proloog

zomer 2022

‘Blij dat ik lig...,’ zegt mijn dochter Cherish als ze zich op haar ligbed nestelt. Na enkele jaren in luxe hotels in Turkije, nemen we al een aantal jaren de vlucht naar het zonnige Spanje. Met als uitvalsplek het fraaie appartement van Wendy en Dave in Mijas, bezoeken we elk jaar verschillende strandjes aan de Costa del Sol. In Carihuela zijn we honkvast en liggen altijd bij Playa Miguel of bij Playa Pilar. Maar bij welke strandtent je ook in het vissersdorp ligt, om je heen lijkt het alsof er een Nederlandse kolonie is neergestreken.

‘Ik heb geregeld dat we bij Casa Beense kunnen lunchen,’ zegt Dave die, als de familie samen op vakantie is, dagelijks met Wendy het strandje en het restaurant kiest.

‘Lekker hoor. Hoe laat gaan we?’ vraagt mijn vrouw Paula, de oudste zus van Wendy. ‘Wat maakt dat nou uit, mam!,’ zegt Cher onnodig fel.

‘Nou, ik wil het ook weten, want ik ga zo over de boulevard lopen,’ zeg ik om mijn dochter een beetje af te remmen.

‘Dat kan niet, pap. Jij moet vandaag op je kleinzoon letten. Ik heb vakantie,’ plaagt Cher, maar ze meent het ook, denk ik.

‘Zijn vader staat al bij Damian aan de zee,’ reageer ik.

‘Ja, maar Kevin heeft ook vakantie, pap!’

‘Nou, daar ben ik lekker mee. Iedereen heeft vakantie, behalve ik.’

‘Ach, jij bent met pensioen Roberto. Jij hebt iedere dag vakantie en wij werken nog,’ zegt Wendy. Ze kijkt naar mijn dochter en beiden schieten in de lach om de plagerij die ik regelmatig moet ondergaan.

‘Ik hoor het al, ik ben weer de Sjaak. Nou, jullie kunnen me wat. Ik ga lopen en de krant halen.’

Terwijl ik de eerste passen doe en mijn hoofd stoot aan de parasol, hoor ik Dave zeggen: ‘We eten om twee uur.’

Het is elf uur en al snikheet. Op de boulevard hangt een LED-scherm waarop afwisselend de temperatuur en de tijd verschijnt. Het is vijftientig graden en zoals het nu voelt, zal het kwik vandaag dik boven de dertig komen. Met de zon op mijn rug loop ik met mijn portemonnee, telefoon en T-shirt in de hand over de boulevard. De wandeling doet mij goed en ik voel af en toe een heerlijk briesje. Toch blijft de zon branden. Snel duik ik achter de boulevard in een van de smalle winkelstraatjes. De schaduw voelt een stuk aangenamer. Ik geniet van de relatieve koelte in Calle Mar en Calle San Ginés waar de winkeltjes en restaurantjes aan elkaar lijken geplakt. Carihuela heeft van oudsher een aantal visrestaurants met – hoe kan het ook anders – uitsluitend gerechten uit de Middellandse Zee op de menukaart. Ik loop ze voorbij en in het Kruideniertje, een lokaal supermarktje met voornamelijk Nederlandse producten, koop ik het Algemeen Dagblad en loop terug naar ons domein op het strand.

‘Zo, dat is snel,’ zegt Cher. ‘Normaal ben je twee uur weg.’

‘Ach, ik heb alleen de krant gehaald.’

Cher komt uit haar relaxstand en trekt de krant uit mijn handen. Bij zee zie ik mijn kleinzoon nog steeds bij zijn vader spelen. Ik hang mijn T-shirt aan de parasol en loop door het hete zand versneld naar ze toe.

‘Daar is opi,’ zegt de dreumes die 20 juni vier jaar is geworden. Zijn opa’s heten allebei Rob en om het verschil duidelijk te maken, heet ik opi en de ander opa. Damian zit in een kuiltje met op iedere hoek een toren van zand. Met zijn handen slaat hij op het zeewater dat met golfjes naar binnen stroomt. Af en toe schatert hij van het lachen. Dat schateren heeft hij al vanaf zijn tweede jaar en is enorm aanstekelijk. Het is een heerlijk ventje en hij verbaast ons iedere keer met zijn doen en laten en wat hij zegt. Als ik zeg: ‘Kom naar de zee, en neem je schepje mee,’ zegt de dreumes: ‘Dat rijmt opi.’ Dan denk ik, waar heeft hij dat opgepikt. Tegen Kevin zeg dat ik het overneem, zodat hij op zijn ligbed kan gaan relaxen. Damian staat op en gaat op zoek tussen de stroken met schelpen die overal op het strand liggen. Hij vindt het geweldig om schelpen en steentjes te zoeken en ik loop met hem mee. Alles wat hij vindt, wordt in mijn handen gedrukt totdat ze meer dan gevuld zijn.

‘Kom, we gaan alles in zee gooien,’ zeg ik en hij rent als een wervelwind naar de vloedlijn waar zijn tenen overspoeld worden door het opvallend koude zeewater. Hoe kan het, in een land waar de zon de hele dag het water opwarmt en waar het vanaf april elke dag ruim boven de twintig graden is... Ik ga naast mijn kleinzoon staan en gooi de eerste steen. Wanneer hij in de zee plonst, schatert Damian het uit. Het is niet te geloven dat een kind zoveel plezier heeft in de dingen die hij ziet en doet. Als we samen alles in zee hebben gegooid, neem ik hem bij de hand en met tegenzin gaat hij mee naar ons domein.

‘Waar is omi?’ vraagt hij als hij ziet dat haar ligbed leeg is.

‘Omi is met mamma koffie gaan halen,’ zegt Wendy.

Op het strand hebben we een dagelijks ritueel. In de ochtend halen de dames koffie. Het is een beker cappuccino met een heerlijke laag slagroom en heet: cappuccino Nata. Die Nata halen we altijd bij een ijssalon, schuin tegenover strandtent Playa Miguel. Nu we tegenwoordig vaak bij Playa Pilar op het strand liggen, is het wat verder lopen, maar de Nata daar is super, dus hebben de dames het extra loopje ervoor over. Kevin zit op zijn ligbed en leest de krant. Ik kijk met hem mee en zie foto’s van Schiphol met lange rijen vakantiegangers.

‘Niet normaal zeg, die drukte op Schiphol.’

‘Ja,’ zegt Kevin. ‘Wij hadden geluk dat we vroeg vlogen.’

En zo is het. Het is altijd vreselijk als je om drie uur in de nacht uit je bed moet, want meestal ben je dan de rest van de dag gebroken. Maar beter zo, dan met duizenden vakantiegangers uren in de rij staan. Als de dames met de Nata arriveren, hebben ze voor Damian een ijsje meegenomen. Geef een kind een ijsje en je bent voor die dag zijn vriend. Voor het energieke ventje is een ijsje of fruit het enige rustmoment van de dag. Hij komt bij mij op schoot en likt ontspannen aan het ijsje. Ik geniet van et momentum.

De uren vliegen voorbij en het is heerlijk aan zee. Door een koel windje lijkt het toch niet boven de dertig graden te komen. Een paar uur later zegt Wendy: ‘Zullen we gaan. Ik heb best trek nu.’

‘Nou, anders ik wel,’ zegt Kevin, de dertiger waar nog geen greintje overtollig vet aan zit. De hele familie staat op om zich voor te bereiden op de verplaatsing. Daarbij moet je wel met je voeten in de

schaduw staan, of snel je slippers aantrekken, want het zand is bloedheet. Als een vette walrus sleep ik puffend door het mulle zand. Damian is de enige die nog energie heeft en rent op zijn blauwe waterschoentjes naar de boulevard.

Bij Casa Beense is het gezellig druk. Vrolijk als altijd, worden we door Melanie Beense ontvangen. Ik noem haar vaak gekscherend Mel B (Spice Girls), omdat ze ooit een lied heeft opgenomen (en dat klonk niet verkeerd). Ze wijst ons naar de vrije tafel die onder een parasol in de schaduw staat en zegt: ‘Hoe gaat het jongens, alles goed?’

‘Ja hoor, met dit weer zeker,’ zegt Wendy die een praatje met haar maakt. Kevin en ik kijken elkaar aan en denken allebei: laat vooral het bier snel komen. Gelukkig heeft Mel B het door en vraagt aan de dames of ze iets willen drinken. ‘En voor jullie een watertje, neem ik aan...,’ zegt ze met haar heerlijke Amsterdamse tongval tegen ons.

‘Ach, we zijn Hollanders, dus als het gratis is, nemen we water,’ probeer ik. Mel moet lachen, maar laat zich niet uit het veld slaan.

‘Sorry mannen. Het enige wat gratis is, is de gezelligheid.’

‘Jammer. Nou, doe dan maar twee pullen bier,’ zeg ik snel.

‘En voor u hetzelfde meneer?’ vraagt ze aan Kevin. Kevin en ik schieten in de lach, maar Mel kan het gezicht strak houden.

‘Jeetje, van een Amsterdamse kan je niet winnen,’ zeg ik.

‘Als je dat maar weet,’ lacht ze en loopt weg.

Niet veel later komt Freddy de drankjes brengen. Freddy is een vriendelijke zachtaardige Spaanse gozer die al jaren bij Beense in de bediening loopt. Inmiddels spreekt hij een aardig woordje Nederlands.

‘Proost,’ roep ik en neem een slok van het goudkleurige vocht. Met tegenzin zet ik de pul op tafel, want liever zou ik hem in een keer achterover slaan. Damian zit zoals zo vaak op zijn praatstoel. Terwijl hij om zich heen kijkt, zuigt hij af en toe aan het rietje van zijn appelsap. De appelsap is voor even zijn rustmoment. Maar al snel ratelt hij verder. De laatste tijd – als hij een nieuw woord hoort – vraagt hij: ‘Wat betekent dat?’

Het ventje is als een spons en neemt alles op.

Aan de tafel naast ons zit een stel met twee dochters. De een is rond de zestien en de ander schat ik net iets ouder dan Damian. De dames raken aan de praat en Cher en Wendy wisselen wat niemendalletjes uit. De buurvrouw vertelt hoe hun vlucht naar Spanje is verlopen.

‘Nagenoeg alles ging mis. Eerst stonden we een uur in de rij om de koffers af te geven. Toen stonden we uren in de rij om door de controle te komen. Vervolgens hebben we bijna onze vlucht gemist door de drukte in de belastingvrije winkeltjes. En ten slotte landden we op Malaga en kwam er maar een van de drie koffers op de bagageband. Gelukkig kregen we na een dag de twee andere koffers.’

‘Wat een gedoe allemaal,’ zegt mijn dochter.

‘Hadden jullie geen vertraging?’ vraagt de buurvrouw.

‘Nee, gelukkig niet,’ zegt Wendy. ‘Wij vlogen zes uur in de ochtend. Ik denk dat vroeg vliegen minder vertraging geeft.’

Melanie komt bij onze tafel om de bestelling op te nemen. Cher en Wendy nemen een broodje Beef Teriyaki, dat zijn gewokte ossenhaaspuntjes. Paula en Kevin nemen een broodje tonijnsalade, de Tuna Mel. Dave en ik nemen een broodje Rib (eye) uit mijn lijf.

‘Kunnen wij nog een biertje krijgen, Mel?’

‘Gaat het niet een beetje te snel, pap.’ zegt mijn dochter.

‘Ach, het is vakantie.’

‘Ja, dat kennen we van jou. Straks val je weer als je opstaat.’

Het stel naast ons moet lachen en mijn familie denkt even terug aan de avond bij de Family Bar waar ik een glaasje teveel dronk en volledig van het padje was. In mijn leven is mij dat een keer of vier overkomen. Meestal kan ik op tijd stoppen, maar toen voelde ik het niet aankomen en lag mijn evenwichtsgevoel ineens ergens op de maan.

Als we, na de heerlijke lunch, weer bij ons domein komen, blijkt het stel dat bij Beense naast ons zat, achter ons te zitten op het strand van Playa Pilar. Hun jongste, heet Fay, is net vijf en samen met Damian hebben ze dolle pret bij zee. Elke middag rond vijf wordt het tijd voor wat alcohol. Dave heeft graag mensen om zich heen en nodigt het stel van de lunch uit voor een drankje. Ze komen bij ons zitten en al snel komen de tongen los. Anita blijkt een geboren Haagse en Jerry een

Engelsman die gek genoeg het plat Haags volledig beheerst. Hun oudste dochter Jill zit verderop met een meisje van haar leeftijd te praten.

‘Dat is een Engels meisje,’ zegt Jerry, ‘Ze hebben elkaar een paar dagen geleden leren kennen op het strand.’

‘Jill is tweetalig opgevoed,’ zegt Anita, ‘dus is het goed voor haar ontwikkeling dat ze ook contact heeft met Engelse kinderen. En ze spreekt ook al een aardig woordje Spaans.’

‘Het is leuk dat er iemand van dezelfde leeftijd is,’ zeg ik.

‘Dat sowieso. Die twee hebben elkaar echt gevonden. Maar nu zeuren ze dat ze samen willen stappen,’ zucht Jerry.

‘Hoe oud is Jill dan?’ wil ik weten.

‘Jill is zeventien en dat Engelse meisje, Lucy, ook.’

‘Tja, het is wel de leeftijd dat ze daar mee komen,’ zeg ik.

‘Dat wel. Maar hoe deed jij dat dan met jouw dochter?’

‘Ach, ik was net zo terughoudend als jij. Maar ik wilde haar het plezier niet ontnemen, dus mocht ze stappen onder een paar voorwaarden.’

‘En wat waren die voorwaarden?’ wilde Jerry weten.

‘Voorwaarde een was, dat ik haar altijd met de auto bracht en ging halen. Of een andere ouder deed dat, want ze ging altijd uit met een paar vriendinnen. Voorwaarde twee was de eindtijd. Toen ze zestien was, stond ik om twaalf uur voor de deur van de disco. Met zeventien was het een uur later. En bij achttien ging het los en belde ze mij in de nacht dat ik haar kon komen halen. Iedere keer waarschuwde ik voor verkeerde jongens, drugs en alcohol. Geloof me, de avond dat ze op stap ging, stond ik doodsangsten uit en was ik blij wanneer ze weer in de auto zat.’

‘Ik heb precies hetzelfde. Ik moet er niet aan denken wat er allemaal kan gebeuren. Ik weet best, dat wat ze wil normaal is. Ook ik wil haar niks onthouden, maar dan toch...,’ bekent Jerry.

‘Ja, het zijn lastige zaken voor een ouder. Gek is ook, dat je daar veel minder last van hebt als je een zoon hebt,’ zeg ik en Jerry knikt instemmend. Kevin heeft het gesprek zittend op zijn ligbed gevolgd en komt bij ons staan.

‘Bovendien kan je als vader ook nog eens vreselijk veel pech hebben,’ zeg ik en kijk Kevin aan. Ik zie dat hij weet dat er iets komt.

‘Hoe bedoel je dat?’ vraagt Jerry.

‘Nou, als je dochter met zo’n gozer die naast me staat thuiskomt, ben je echt niet gelukkig,’ plaag ik.

‘Hoe vaak ik dit al heb gehoord...,’ zegt Kevin lachend.

‘Nee, het is een beste gozer. Alleen jammer dat hij nooit een drankje voor zijn schoonvader haalt.’

‘Hé Roberto, doe eens aardig tegen Keffie,’ zegt Wendy die het vaak voor hem opneemt. Jerry draait zich om en vraagt aan de dames of ze nog een drankje willen.

‘Jullie nog hetzelfde neem ik aan?’ zegt hij tegen ons. Hij zwaait naar de ober die in de hitte op het strand loopt te serveren. De Hollandse ober heeft brede schouders en doet mij denken aan Arnold Schwarzenegger. Dit moment van de dag wordt het lekker op het strand. De zon is milder, de temperatuur aangenamer en de alcohol maakt het genot compleet. Wel heb ik te doen met Schwarzenegger die de hele dag in het mulle zand en de zon moet ploeteren.

Een kwartier later komt hij met een vol dienblad en lost alle drankjes. De dames zitten gezellig aan de sangria, Dave aan het water en Kevin, Jerry en ik aan het bier. Ik voel een zacht briesje en geniet van de gezelligheid. Met een drankje in de hand, voel ik mij volledig zen. Dave bestelt een schaal tropisch fruit en wat bittergarnituur. De afnemers van het fruit zijn meestal de dames en de kinderen, de mannen vallen meestal het bittergarnituur aan. De gesprekken gaan nu alle kanten op met Max Verstappen, Hamilton en het Nederlands voetbalelftal als gewillig onderwerp. De dames hebben het over de kinderen en benoemen de leuke winkeltjes en restaurantjes in de straatjes van Carihuela. Ik hoor Anita zeggen dat ze hier al jaren komen en een vrijstaand huisje hebben op nog geen tien kilometer hier vandaan. Omdat Jerry geboren is in Liverpool hebben ze op vakantie altijd contact met Engelsen en Nederlanders.

‘We hebben er best wat vrienden aan overgehouden,’ zegt Anita terwijl ze naar Jerry kijkt. Op de manier waarop ze naar elkaar kijken, voel ik de warmte tussen die twee. Plotseling komt hun dochter Jill bij ons staan. Een beetje verlegen staat haar vriendin Lucy achter haar die friemelt aan het lange rode haar. De voertaal in onze groep

verandert door de komst van de tieners en Jerry vraagt of de meiden iets willen drinken.

‘Can I have a GT?’ De vraag van Lucy verrast Jerry.

‘Mag dat wel van je ouders?’ informeert hij.

‘Ja hoor. Ik mag op vakantie altijd laat in de middag een drankje met alcohol en ook nog een bij het avondeten.’

‘Goed dan. En jij?’ vraagt Jerry aan zijn dochter. Jill trekt het lange bruine haar in een staart en ik weet wat er gaat komen.

‘Kunnen wij dat systeem van Lucy ook invoeren, pap?’ Jerry kijkt mij aan en ik merk dat hij steun zoekt, die ik ook direct geef.

‘Het lijkt mij niet zo’n gek voorstel van Jill. Je bent er dan in ieder geval bij als ze in de middag en avond een drankje neemt. Maar iedere ouder bepaalt dat uiteraard zelf.’ Met wat ik zeg, geef ik aan hoe ik erin sta en help daarmee zowel Jerry als Jill. Dat is ook te zien aan Jill. Met pretoogjes vol verlangen wacht ze op het antwoord van haar vader.

‘Please daddy, please?’ gooit ze er tegenaan met een gezicht die je hart doet smelten. Jerry kijkt naar zijn vrouw en probeert de keuze gezamenlijk te maken.

‘Ze vraagt het aan jou, dus beslis jij maar,’ zegt Anita die eigenlijk daarmee aangeeft dat zij het wel oké vindt.

‘Geef dat kind toch een drankje,’ zegt Wendy en Cher roept: ‘Ja!’ Jill is duidelijk verrast door zoveel steun en kijkt haar vader aan met een gezicht van nou-je-hoort-het-pap. Onder zoveel druk bezwijkt Jerry en zegt: ‘Goed, alleen op vakantie mag je ’s middags een drankje op het strand en een drankje bij het avondeten.’ Jill schreeuwt het uit en doet een vreugdedansje. Daarna knuffelt ze haar vader.

‘Je bent de liefste vader van de hele wereld.’

‘En als je vader nee had gezegd?’ vraag ik.

‘Dan had ik hem voor de rechter gesleept,’ zegt ze gevat.

‘Zo, toe maar,’ zegt Kevin die een slok bier neemt.

‘Nee hoor, pap. Het was maar een grapje.’

‘Weet ik toch, schat,’ zegt Jerry en zoent Jill op haar hoofd.

De beslissing van Jerry geeft de gezellige stemming een extra impuls en snel gaan de gesprekken tussen de dames zoals de mannen gewend

zijn. Anita en Jerry blijken ook in de wijk Wateringse Veld, een Vinex-locatie gelegen tussen Rijswijk en Wateringen. De grond is van origine tuinbouwgrond en behoorde bij de gemeente Wateringen. Maar in 1994 is dit gedeelte van het Westland door de gemeente Den Haag geannexeerd voor de bouw van nieuwe woningen. Anita zegt dat ze op de Kwaklaan in Den Haag wonen. ‘Jeetje, dat is honderd meter van Cher en mij vandaan,’ zegt Wendy. De dames doen een zoektocht naar meer raakvlakken en ik hoor: ‘Gaan jullie ook op woensdag naar de markt in Wateringen?’ Steeds is er een lachsalvo als de dames iets gemeenschappelijks hebben gevonden en de tijd vliegt voorbij.

‘Krijg ik nog een drankje, pap?’ Het is een vraag van mijn dochter die bovenaan haar vakantievragenlijstje staat. Ik ben niet van het nee zeggen, dus zwaai ik naar Schwarzenegger op het moment dat hij onze richting uitkijkt. Ik bestel een kan sangria, drie bier en een watertje.

Damian en Fay hebben het druk met hun spel onder de parasol en zeggen dat ze niks willen drinken. Maar drinken in de hitte is belangrijk, dus bestel ik twee appelsapjes. Dit keer komt Schwarzenegger binnen een mum van tijd terug met een vol dienblad. Ook bij de mensen om ons heen is het gezellig en ik zie dat ze drankjes van Schwarzenegger afnemen. Ik heb te doen met de zwoeger die het ene na het andere volle dienblad aflevert. Een zwaar beroep, dat ploeteren door het mulle zand. Niks voor mij. Maar de jongeren verdienen wat centjes en de fooi zal de doorslag hebben gegeven bij hun overweging om te gaan werken in de Spaanse horeca.

Ik kijk naar de stand van de zon om in te schatten hoe laat het is. Op zich maakt de tijd niet uit, tenzij er geboekt is bij een restaurant. Dan moeten we tijdig het strand verlaten om eerst in het appartement van Wendy en Dave te douchen. Eerlijk gezegd, heb ik het daar niet zo op. Mijn ideale vakantie is: lekker op het strand liggen, rond twaalf een loopje op de boulevard, laat in de middag een paar drankjes en aansluitend op een willekeurig terras rond zeven uur ergens gaan eten. Waar we eten, maakt mij niet uit. Bij een slecht restaurant heb ik in Spanje nog niet gegeten, dus waar er plek is voor de hele groep

kunnen we wat mij betreft neerstrijken. Het is alsof Dave mijn gedachte leest, want hij begint over het eten. Hij vraagt aan Jerry of ze met ons mee gaan. Zo is Dave. Hij vraagt altijd iedereen mee. Jerry vraagt Anita of ze mee wil.

‘Zeg nou gewoon ja,’ zegt Wendy die enige twijfel merkt. Anita gaat overstag en vraagt hoe laat we gaan.

‘We leven niet op tijd, toch...,’ zegt Dave.

‘Ik vraag het meer voor de kinderen,’ zegt Anita.

Die opmerking activeert mijn dochter. ‘Als de drankjes op zijn, kunnen we beter gaan, want ik wil niet dat Damian pas om elf uur in bed stapt. En Anita wil ook dat Fay op tijd in bed ligt.’

Wendy zegt dat ze blij is dat ze dat probleem niet meer heeft. Haar dochters Vanity en Nikita zijn volwassen en gaan hun eigen weg.

Tien minuten later maken we ons klaar om te vertrekken. Langzaam komen we op gang en in een sliert waggelen we het strand af. Op de boulevard slaan we het eerste zijstraatje in en lopen recht op restaurant La Caronas af. Dave loopt voorop, draait zich om en vraagt: ‘Zullen we hier zitten?’

Iedereen stemt in. Ach, er is ook geen reden om niet akkoord te gaan. Er is voldoende plek en als we verder zouden zoeken, is het nog maar de vraag of er plaats is voor onze groep. Bovendien hebben we hier al een keer gegeten. Het eten is oké en de prijs is meer dan billijk. Iedereen schuift aan en al snel komt er een veertiger met een dun baardje die de drankjes opneemt. Binnen een mum van tijd is Baardmans er weer, ditmaal met een vol dienblad. Hij doet grappig tegen de kinderen. Damian zit naast Fay en omi en zegt: ‘Wat doet die man gek, omi.’ We kennen Baardmans van eerdere bezoeken en deze man doet altijd leuk tegen jonge kinderen. Het bier is heerlijk koud en ik merk dat het echte ontspannen bij mij toeslaat. Jill begint tegen haar vader. Ze vraagt of ze met haar vriendin vrijdag op stap mag. Jerry wijst het af en Jill kijkt me aan met een gezicht van kan-jij-me-niet-helpen?

‘Ik kan niks voor je doen, schat. Je vader is de baas.’ Maar als geen ander, begrijp ik de situatie. Als ouder doe je alles voor je dochter, maar haar op stap laten gaan, doe je liever niet. Toch weet je dat er

een moment komt dat het gaat gebeuren. De grote vraag is, wanneer is dat moment?

Jill blijft zeuren en verhoogt de druk door te zeggen dat Lucy wel mag. Jerry houdt voet bij stuk en het gezicht van Jill staat op onweer.

‘Ik vind het oneerlijk. Nu zorg jij ervoor dat Lucy ook niet gaat, want zij mag alleen samen met mij op stap.’

Jerry zegt dat dat onzin is, omdat hij alleen beslist over zijn eigen kind en niet over de dochter van een ander. Maar ik zie dat het argument van zijn dochter hem toch raakt.

‘En als ik nu niet mag, op welke leeftijd mag ik dan wel. Als ik zestig ben?’ Zonder dat Jill het doorheeft, raakt ze de kern van situatie. Want hoe oud moet je zijn om op stap te mogen. Voor veel zaken zijn wettelijke regels. Alcoholverkoop vanaf achttien, op een scooter rijden vanaf zestien, maar er is geen wet of regel die bepaalt op welke leeftijd je op stap mag. Jill is slim en weet de druk nog meer op te voeren. ‘Pap, hoe oud was jij, toen je voor het eerst op stap mocht?’

‘Dat is anders, ik ben een jongen.’

Ik herken de situatie en heb een binnenpretje. Jill gaat verder als een doorgewinterde advocaat: ‘Dat is geen antwoord op mijn vraag, pap. Bovendien lijkt het er nu op dat je discrimineert. Jij maakt onderscheid tussen jongens en meisjes en dat mag niet. Dat staat in de grondwet.’

Kevin die naast haar zit, moet lachen om haar statement. Ik zie dat Jerry zich verbaast over het argument van zijn dochter.

‘Hoe oud was jij dan?’ vraagt ze nog een keer. Jerry kijkt mij aan met een gezicht van wat-moet-ik-met-zo’n-dochter. Ik haal mijn schouders een paar keer op en zeg: ‘Ik kan je hier niet helpen.’

‘Nou pap, vertel dan.’

‘Ik was zestien op mijn eerste stapavond naar De Marathon,’ hielp haar moeder. ‘Discotheek De Marathon was een begrip in Den Haag en het Mekka voor jongeren. Daar moest je zijn en wilde je gezien worden.’

‘Tja, ik weet er alles van,’ zeg ik. ‘Aan de toegangsweg naar camping Ockenburg stond discotheek De Marathon. Elke avond stonden daar de Duitse chickies te flirten, althans, zo deed het de ronde. Die meiden hadden een extreme aantrekkingskracht op alle pubers in de regio, maar eerlijk gezegd heb ik daar nooit zo’n Duitse

getroffen. En ik denk inmiddels dat het meer een mythe, dan de realiteit was. Want laten we eerlijk zijn, ook Duitse ouders zijn zuinig op hun kinderen en willen niet dat hun dochter na een paar alcoholische drankjes over stag gaat en zich vervolgens laat bezwangeren door een Haagse bluffer.'

'Pap, dit kan toch niet. Mama was zestien en ik ben al een half jaar zeventien.' Jerry was een beetje klaar met de discussie en besloot het af te ronden. 'Ik zal het vanavond met je moeder bespreken, goed?'

Met tegenzin ging Jill akkoord. Ach, ze kon ook niet anders.

1

Het was vroeg

in de morgen toen de telefoon van Lucy ging. Ze zat op het balkon van de hotelkamer en kon de telefoon die op haar bed lag niet horen.

‘Je telefoon gaat...,’ riep Ringo die in de badkamer stond. Lucy rende naar haar slaapkamer, maar was te laat.

‘Je had best kunnen opnemen, pap!’

Hij moest lachen. Jarenlang heeft hij te horen gekregen dat hij van haar telefoon moest afblijven, maar nu het zijn dochter uitkwam, had hij het gesprek moeten aannemen. ‘Ach, ze zijn ook allemaal hetzelfde,’ zei de eigenaar van een escortbureau in Liverpool toen hij in de spiegel keek. Hij wreef over zijn stoppelbaard en vond het scheren nog niet nodig. Hij dacht aan het drama dat de familie in 2021 had getroffen. Om – na de moord op hun zusje Michelle – uit het verdriet te stappen, besloten hij en Paul op vakantie te gaan. Hun partners wilden per se naar het zonnige zuiden, maar John – de jongste van de gebroeders Harrison – en zijn vrouw Mary wilden niet mee. De hitte van Spanje vonden ze een beetje teveel voor hun drie maanden oude dochter. Ook de oudste broer George, moest verstek laten gaan. Hij bleef thuis om de bejaarde ouders van de Harrisons te verzorgen. Holly, de vrouw van Paul, had het voortouw genomen en vond op internet een hotel in het Spaanse Torremolinos. Bij hotel Pez Espada boekte ieder gezin een Junior Suite voor vier personen met uitzicht op zee. Het hotel lag aan het strand, had twee buiten zwembaden, een fitnessruimte en twee restaurants met uitzicht op de zee. Bovendien was er als optie een Privilege Plus All Inclusive Service, waarmee je – als je een bandje droeg – gratis drank, eten en snacks kreeg. Ringo ging voor alle opties. Zijn vrouw Rita en dochter Lucy moesten het naar de zin hebben en het mocht wat kosten.

Lucy liep met haar telefoon naar het balkon en belde Jill.

‘Hoi, ik was net te laat toen je belde.’

‘Maakt niet uit, joh. Waar gaan jullie liggen vandaag?’

De meiden hadden elkaar op de eerste dag van de vakantie op het strand getroffen. Bij toeval waren de ouders neergestreken bij dezelfde strandtent en al snel was het contact tussen de adolescenten ontstaan. De families hadden die dag samen gegeten en Lucy en Jill hadden telefoonnummers uitgewisseld. Als ze niet bij elkaar op het strand zaten, hadden de meiden de hele dag via Whatsapp contact.

‘Mam, waar gaan we liggen vandaag?’ riep Lucy vanaf het balkon naar haar moeder die binnen stond. ‘Ik denk hetzelfde als gister, dus bij Pilar,’ zei Rita die op het balkon kwam.

‘Shit,’ zei Jill. ‘Wij gaan naar Playa Miguel. Kan je niet aan je ouders vragen of jullie daar ook naartoe gaan.’

‘Doe ik. Dan zie ik je daar op het strand.’

Lucy stond ongeduldig te wachten op het balkon en riep naar binnen:

‘Kunnen we al gaan, mam?’

‘Ja. Even mijn tanden poetsen. Heb jij dat al gedaan?’

‘Allang hoor!’

Lucy keek over het strand naar de zee. Het uitzicht was magnifiek, maar ervan genieten deed ze niet. Het enige wat ze nu wilde, was snel naar Jill.

‘Kom, we gaan,’ zei Ringo.

‘Hè, eindelijk,’ zuchtte Lucy die naar buiten wilde lopen.

‘Ho, ho. Gaat mevrouw misschien nog iets dragen?’

Lucy draaide zich om en vroeg kortaf: ‘Wat dan?’

‘Nou, die handdoeken bijvoorbeeld.’

Met tegenzin pakte ze de badhanddoeken die over een stoel hingen. Toen ze even later met zijn drieën in de lift stonden, vroeg Lucy of ze vandaag bij Playa Miguel konden gaan liggen.

‘Hoezo daar?’ vroeg Ringo.

‘Daar ligt Jill met haar ouders, pap.’

Ringo keek naar Rita. ‘Wat doen we?’

‘Maakt mij niet uit, dus wat mij betreft is het oké.’

In een nanoseconde landde de Mexicaanse zon op het gezicht van Lucy en deed ze het dragen van de badhanddoeken met plezier. Ze was zoals de meeste pubers. Vrolijk, als het allemaal liep zoals men graag wilde, maar met het gezicht van een tornado als het anders ging.

Vanaf het hotel was het een stuk lopen naar Playa Miguel. Toen ze via de loopplanken het strand opliepen, kwam een Spaanse knul – die het beheer over de ligbedden had – hun tegemoet. Hij zei dat er geen plek meer was en dat alle ligbedden bezet waren.

Playa Miguel was een begrip in Carihuela. Het had een luxe uitstraling en vanaf een uur of vier werd er harde muziek gedraaid. De meeste bezoekers waren Nederlands, waardoor de muziek ook Nederlands georiënteerd was. En dat was de reden waarom de familie van Jill hier vaak ging liggen. Voor Lucy maakte de Hollandse kolonie niet uit. Het was daar gezellig en de meiden kregen veel aandacht van de stoere Hollandse macho's, die vaak vol met tatoeages zaten. Een tatoeage, of meerdere tatoeages, was al jaren een hype.

De Mexicaanse zon verdween van het gezicht van Lucy toen er geen plek bleek. De familie draaide zich om en liep over de houten flodders terug naar de boulevard. Lucy scande nog even over het strand in de hoop dat ze Jill zou spotten. Maar het strand van Playa Miguel was groot en er lagen teveel mensen om Jill eruit te kunnen pikken. Teleurgesteld liep ze terug en sloot zich aan bij de haar ouders. Rita zag de tornado op het gezicht en probeerde Lucy vrolijk te stemmen.

‘Je kan toch met elkaar afspreken en naar elkaar toelopen.’

‘Ja, maar als we vlak bij elkaar zitten is het veel gezelliger. Voor jullie toch ook, mam?’ Rita was het met haar eens, maar zei niks.

Vier minuten later maakte Lucy een sprongetje in de lucht en rende ze naar Jill die ze had gespot op het strand bij Playa Pilar. Anita zwaaide en kwam op de Harrisons af. ‘Leuk, dat jullie hier komen.’

‘Jullie zouden toch naar Playa Miguel gaan?’ zei Rita.

‘Dat klopt. We zijn er ook geweest, maar het was vol.’

‘Hier is het eigenlijk net zo gezellig. En zeker met jullie,’ zei Rita.

‘Komen Paul en Holly vandaag niet?’ vroeg Anita.

‘Jawel, maar die zijn altijd iets later,’ lachte Rita.

‘Waarom lach je?’

‘Ach, een binnenpretje. Lucy vroeg van de week waarom oom Paul en Holly altijd zo laat op het strand zijn? Ringo heeft toen gezegd dat Paul en Holly meestal in de ochtend eerst even wat downloaden.’

‘O...,’ zei Anita die de uitleg niet kon volgen. Rita zag het onbegrip en ging verder: ‘Met downloaden bedoelde Ringo iets anders.’ Het duurde een paar seconden, toen viel het kwartje. Anita moest lachen.

‘Wel leuk gevonden dat downloaden. Ik vind het eigenlijk best een goede omschrijving voor de daad.’

‘Dat vind ik ook,’ zei Rita.

Anita maakte aanstalten om terug naar haar ligbed te gaan en wees met haar vinger. ‘We liggen verderop. Ik spreek je straks nog wel.’

Holly en Paul kwamen een uurtje later en de gezinnen hadden een heerlijke stranddag. Rond een uur of vijf zochten de families elkaar op voor een drankje. Jerry vroeg: ‘Zullen we morgen samen lunchen bij Casa Beense? Het is wel Nederlands georiënteerd, maar het eten is super.’

‘Even aan het boze oog vragen,’ zei Ringo.

‘Rita, zullen we morgen gezamenlijk lunchen?’

‘Ja, leuk.’

‘Wij gaan mee hoor,’ zei Holly.

‘Nou, je hoort het. Ook het orakel gaat mee,’ lachte Paul.

Jerry pakte zijn telefoon en belde naar Casa Beense. Melanie vroeg om het aantal personen. ‘Negen in totaal.’

‘Dat kan nog net. Hoe laat komen jullie?’

‘Doe maar half twee.’

‘Prima, dan zie ik je morgen.’

‘Jongens, morgen half twee bij Casa Beense,’ gooide Jerry in de groep. Jill en Lucy vonden het geweldig. Iedere minuut van de dag wilden ze samen zijn. Vandaag waren ze alleen maar bezig met overmorgen, want Jill had gisteravond van haar ouders toestemming gekregen om te stappen.

Het was laat in de middag en de dames zaten gezellig aan de sangria. Lucy en Jill mochten, zoals afgesproken, ook een drankje. Ze namen een GT. Gin-tonic was sinds een jaar of twee een populair drankje bij de jeugd. Jill vroeg haar vader of ze met de Harrisons konden gaan eten, maar Jerry gaf aan dat ze vanavond thuis aten. ‘Maar iedereen is van harte welkom hoor!’